

onderhoud der passagiers kan die eentoonigheid en verveling van ons houden. Het is zoo angstig, geen vasten grond onder de voeten te hebben, altijd heen en weer te schommelen. Wij zijn geen zeedieren, we zijn nu eenmaal landdieren geschapen. We hebben een vasten bodem noodig om op te staan, en kunnen niet leven in de lucht. Daarom leert men op zee eerst de schoonheid verstaan van de belofte: bergen zullen wijken en heuvelen zullen wankelen, maar Gods verbond ligt eeuwig vast.³

Voor ons was 't een genot, weer land onder den voet te hebben. En wat we eerst zagen was wonderschoon. Tusschen Labrador en Newfoundland voeren we door de Straat van Belle Isle de Golf van St. Lawrence in. Een golf heet ze, maar ze is meer dan eene zee, zoo groot. Allengs wordt die golf smaller en voert ons in in de St. Lawrence rivier. Wonderschoone rivier, breed, grootsch, machtig, aan weerszijden ingesloten door hooge oevers en heuvelen met hier en daar zeer vriendelijke dorpen. (Fransche oorsprong en namen van kerkjes). De rivieren van Amerika zijn wonderschoon. Alles is groot en grootsch, stijlvol en verheven, alles is /4/ kolossaal. Maar schoone gezichten zijn er ook, te schoon om te beschrijven. De zonsondergang, 's avonds 5 augustus vrijdags, was wonderschoon. Maar den volgenden dag, zaterdag 6 augustus, kwamen we tegen den namiddag bij Quebec. De ligging is buitengewoon. Op een vooruitspringende puntige rots is de stad gelegen, midden in de rivier. De boot bleef er eenige uren liggen. We gingen eene wandeling maken en zagen iets zoo schoons, als we nimmer hadden gezien. We leiden ons aan den oostelijke kant der St. Lawrence rivier en hadden zoo over den eenen arm der rivier heen 't gezicht op het hooggelegen Quebec. Daar achter, aan de andere zijde, in 't westen, daalde de zon langzamerhand neer. Voor haar hing een nu eens zwaarder, dan lichtere sluier van wolken. En door dien sluier heen wierp de zon haar stralen op het schoone en electrisch verlichte Quebec in duizendvoudige tinten en kleuren en vormen. Onbeschrijflijk schoon, met geen pen deel te maken, in geen poëzie weer te geven, alleen te genieten in sprakelooze bewondering en stille aanbidding. Wij hebben schoone luchten, maar Canada heeft ze nog schooner.

Van Montreal spoorden we met de Grand Trunk Railway Amerika in, onder den tunnel (Reizen in spoor in Amerika) /5/ van Port Huron door, die meer dan een half uur gaans lang is en onder 't meer doorloopt, naar Michigan, naar de nederzetting der Hollandsche settlers. Dat gedeelte van Michigan, hetwelk wij zagen, is goed en schoon land, maar 't haalt in deugdelijkheid van bodem niet bij Pella, de nederzetting van Scholte,⁴ en dit haalt wederom bij Orange City niet, de nederzetting van ds Bolks⁵ en mr Hospers.⁶ In Michigan was 't alles bosch, in Orange City was alles prairie, eindeloos lang gras-

3. Jes. 54:10.

4. H.P. Scholte (1805-1868), afgescheiden predikant en leider van een groep van meer dan zevenhonderd emigranten, die zich in 1847 vestigde in Iowa en daar de stad Pella stichtte.

5. S. Bolks (1814-1894), afgescheiden predikant en leider van een groep van honderd emigranten naar de Verenigde Staten, die zich in 1848 vestigde in Overisel, Michigan. In 1872 vestigde hij zich als predikant in Orange City, Iowa.

6. H. Hospers (1820-1901), vanaf 1871 leider van de kolonie Orange City, Iowa.